

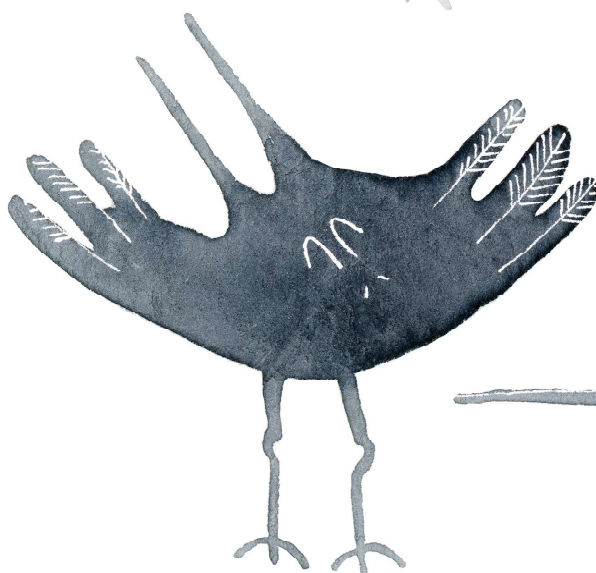
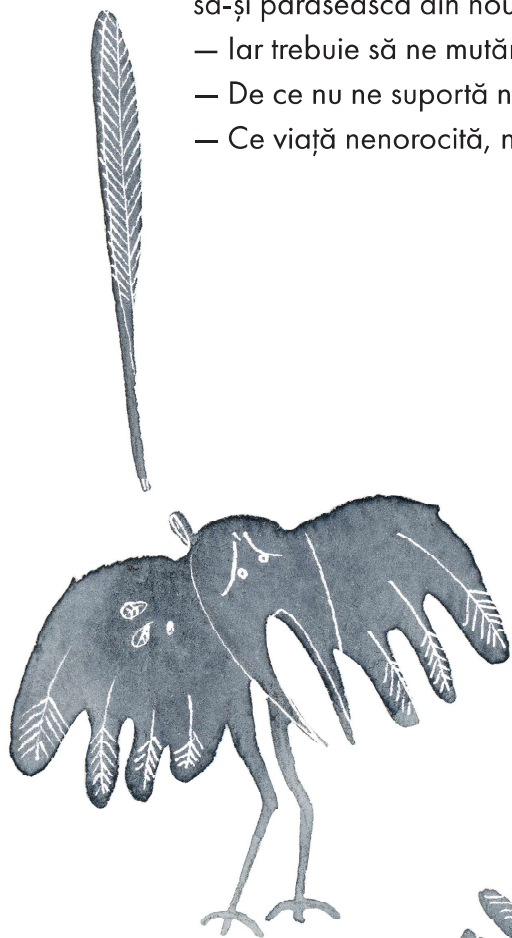
Odată sau altădată, undeva la marginea unei păduri, trăia un stol de coțofene abătute, ciufulite și îmbufnate. Trecuseră prin multe, fuseseră și în lung și în lat și în sus și în jos și în rar și în des, dar oriunde se duceau nu vedeau decât necazuri, probleme și obstacole. Drept urmare, erau veșnic nemulțumite.

Într-o zi proastă, ca mai toate celelalte, coșofenele, obligate să-și părăsească din nou culcușul, își plângeau de milă:

- Iar trebuie să ne mutăm.
- De ce nu ne suportă nimeni?
- Ce viață nenorocită, nici nu merită trăită!

- Poate că ar trebui să căutăm cel mai urât loc din lume.
- Ce idee bună!
- Ba nu, e foarte proastă. Oricum, vom fi izgonite și de acolo.
- Și ce ne facem la iarnă?
- Înghețăm, asta facem.
- Vai, săracele de noi, ce soartă cruntă ne așteaptă!
- Hai să căutăm atunci cel mai neprimitor, cel mai urât, cel mai nesuferit loc care există.

Drept urmare, coșofenele noastre s-au aciuat tocmai
la marginea pădurii ciolănite.

Îndată ce au ajuns acolo, au și început a-și plânge de milă:

- Vai de noi și de noi, în ce loc groaznic am ajuns!
- Nici dacă am fi căutat cel mai urât loc de cuibărit n-ar fi fost chiar așa.
- Păi chiar am căutat cel mai urât loc. Nu ții minte?
- Așa e, de ce primim tot timpul ce ne dorim?
- Vrei să spui: de ce primim ce vrem numai când ne dorim ceva rău?

